

— Главкъ оправда себеси, отговори Недя причервена, защото той стъкоги са е докарвалъ благосклонно къмъ безокото момиче.

— Че кой ли можеше да стори иначе? рече Главкъ съ простодушенъ тонъ на милъ братъ.

Недя въздъхна и като помълча малко, рече, безъ да отговори на заблѣжката на Главка.

— Отдавно ли си додохте.

— Едвамъ преди шесть дни са намѣрвамъ въ Помпея.

— Добръ ли си? . . . увы, не трѣбваше да пытамъ; че кой не е добръ когато може да гледа прекрасната тѣзи земя?

— Добръ съмъ, Недіе; ами ты? о, колко си порасла!

До година ще трѣба да помислимъ кого да изберемъ отъ любовниците ти.

Недя са пакъ причерви катоebra вѣжди.

— Донесохъ ти малко цвѣтъя, рече ти, като не внимавахе на заблѣжката, която може бы не я благодари, и като са държеше о стѣната пристѣпваше полека докато намѣри една трапеза близо до Главка и сложи на нея кошничката. — Тѣ не сѣ много хубавы, но сега ги нажъсахъ.

— Заклевамъ са пакъ на граціитѣ, че докогато ще можъ да имамъ вѣнци оплетены отъ рѣцѣтъ ти като този, да не носѣж никога другій.

— Какъ ти са виждатъ цвѣтъята на градната ти? Добры ли ги намѣри?

— Най добры, Недіе. Трѣба да исповѣдамъ че Ларитѣ ги сѣ пристоявали.

— Туй ма много благодари, защото въ твоето отсъствие, когато имахъ време, дождахъ сѣкій день и ги поливахъ.

— Колко ти съмъ задлъженъ, любезна Недіе!

Главкъ никога не мисляше че пріителитѣ които остави въ Помпея, щѣли сѣ да са погрижатъ за работытъ му съ толкови любовь.

Треперяше рѣката на момичето, сърцето ѣ тупаше подъ бѣлото облѣкло, и тя са обърнж къмъ друга страна.

— Днесъ е много горѣщо слънцето, рече Недя, и ще повреди цвѣтъята неполиваны отъ деветь дни; бѣхъ болна.

— Ты бѣше болна, Недіе! но лицето ти лани не бѣше толкосъ хубаво колкото е днесъ.

— Често болювамъ, отговори умилително момичето; колкото растѣ толкосъ повече осѣщамъ лишението отъ зрѣніето си . . . но цвѣтъята ма чакатъ.